

Uit de pastorie – week 49

Wat achter ons ligt

Afgelopen zondag werden we in de adventstijd gebracht, of in ieder geval in die periode van het kerkelijk jaar die advent heet. Want adventstijd is het eigenlijk altijd voor wie van Christus is. Zeker nu we aan den lijve de tekenen der tijden ervaren, tekenen die ons erop wijzen dat deze wereld voorbijgaat, versterkt de Heilige Geest in Zijn gelovigen de bruidсроep: Kom Heere Jezus! Het eten en drinken aan Zijn tafel was het teken en zegel van de gekomen en komende Bruidegom. Nu we het Avondmaal op onze zitplaatsen vierden, kwam het ook veel dichtbij de kinderen. Ik zag ze kijken naar het brood dat vader en/of moeder in handen had – brood dat ze anders in de verte op tafel zien liggen. Ze zagen van heel dichtbij hoe vader en/of moeder het brood at en de wijn dronk, en wat dat voor hen betekende. Ze zullen iets gezien hebben van het geheimenissvolle, het onuitsprekelijke, het overvloedige van het heil dat de Heere uit genade uitdeelt. Daarmee worden in kinderzielen diepe indrukken achtergelaten die de Heilige Geest vroeg of laat gebruikt om ook deze kinderen aan de voeten van de Heere Jezus te brengen.

Wat voor ons ligt

Op de 2e adventszondag hopen we in de morgendienst in de Oosterkerk opnieuw het Johannesevangelie te lezen. De avonddienst in de Grote Kerk zal weer een leerdienst zijn aan de hand van de catechismus. Zondag 7 geeft onderwijs over wat geloven is en over wat een waar geloof is. Zo eenvoudig als het daar staat, ervaren velen het in de praktijk niet. Hoe velen twifelen er niet aan of zij wel goed genoeg geloven, oprecht geloven? Hoe velen zijn er niet die een onophoudelijk gevecht ervaren tussen geloof en gevoel? En dan hebben we het nog niet eens over de inhoud van het geloof: wát moet je eigenlijk geloven? En wat niet? Je kunt ook de verkeerde dingen geloven. Als het over geloof gaat, is in het onderwijs van de kerk altijd onderscheid gemaakt tussen de *fides qua* (de daad van het geloof, het geloven op zich) en de *fides quae* (de inhoud van het geloof). Soms denk ik dat dat tweede aspect wat in de verdrukking zit – dat raakt ook het kennisaspect van het geloof. 'Als je maar gelooft', dan is het goed. Maar wát dan? En op grond waarvan dan? We zullen zondagavond zien dat het één niet zonder het ander kan. Hoe kun je iemand op Zijn Woord geloven van Wie je nauwelijks iets weet? Hoe kun je vertrouwen als je niet weet waarop dat vertrouwen gegrond is? Ook hoop ik zondagavond iets te zeggen over de eenvoud van geloven. In de kern van de zaak is geloven niet iets simpels maar wel iets heel eenvoudigs. Zo eenvoudig dat een halfheidense Kananese vrouw en een Romeinse hoofdman van Christus te horen kregen dat zij een groot geloof hadden: een geloof dat groot van de Heere denkt. En als we daarbij bedenken dat het geloof een geschenk is van de Heilige Geest, dan is het ingewikkelde er toch helemaal van af?

Ten slotte

We mochten met Else en Jan-Willem een onvergetelijke dag meemaken. Die dag is boven bidden en denken verlopen, er was dankbaarheid en oprechte blijdschap over de liefde die zij onvoorwaardelijk aan elkaar mochten beloven. Heel veel dank voor de enorme betrokkenheid en het meeleven dat we als gezin ook rond deze dagen hebben mogen ervaren. We voelen ons er klein onder en we weten ons er genadig mee gezegend. De HEERE is er zo bij, al voelen we met elkaar pijn, zorgen en vragen over de toekomst die ons drukken.

Nu zijn beide kinderen uitgevlogen en wonen we met z'n tweetjes in de grote pastorie. Vanuit het hoekje op de Omloop een hartelijke groet in verbondenheid aan u en jullie allen, mede namens mijn vrouw en onze pastorale werkers.

Uw A.J.M.